

lig Opløsning; men vi hverken kunde eller vilde forsvare ude omkring i Landet Regjeringens Fremgangsmaade eller det Standpunkt, Regjeringen var kommen til. Den høie Regjering har, saaledes som jeg allerede en Gang har bemærket, paa en sørgelig Maade fordervet den hele Stilling, som det synes mig ogsaa for sig selv, men sikkerlig for os. Vi have efter min Opfattelse — ikke længe haat nogen saa heldig politisk Situation som i det Dieblis, da Finantsloven gik fra os over i det andet Thing. Regjeringen, troede vi, stod paa det Standpunkt, den her havde angivet; vi vidste, at dette Standpunkt havde den store, langt overveiende Majoritet i Landstinget for sig, og Regjeringen vidste, at den i denne Sag havde, ganske vist kun et Mindretal, men dog et ikke ubetydeligt Mindretal med sig her, og var man engang nødsaget til efter Forholdene at regjere imod, eller uden et Flertal i det ene af Thingene, saa var Situationen dengang saa heldig, som den ikke har været længe. Den er nu forandret, og den er ikke forandret ved vor, men ved den høie Regjering's Skyld; Regjeringen har forandret sit Standpunkt, vi ikke vort. Naar det skal gøres til Principspørgsmaal, at et midlertidigt eetaarigt Lønningsstillæg nødvendigvis skal gives til alle Embedsmænd, saa maa vi for vort Bedkommende erklære, at vi hverken kunne eller ville forsvare denne Stilling rundt om i Landet for vore Velgere og paa Valgtribunerne. Ganske anderledes vilde jo Sagen have stillet sig under den anden Forudsætning, at Kampen havde dreiet sig om, og at Opøsningen var kommen paa Spørgsmaalet om Pantserflib og paa det ligefremme Magtspørgsmaal: skal man taale, at det ene Thing tager en alt overveiende Indflydelse lige overfor det andet Thing og lige overfor Regjeringen. Det var Spørgsmaalet; saaledes som det forelaa før, og det var et Spørgsmaal, man selv med Glæde kunde have kæmpet for til det Yderste, og som man kunde have noget Haab om at gjøre Befolkningen klog paa; men saaledes som det nu foreligger, saa er det umuligt.

Da vi altsaa faae, at det var os umuligt længere at gaa med den høie Regjering, saa forelaa det os først som det Naturligste at indtage en mere reserveret Holdning og ganske vist stille vor Sag fra Regjeringens, men dog at holde os vor Stilling fri, indtil Sagen kom i Fællesvalg. Smidlertid kom der fra dette Flertals Side i denne Sal Spørgsmaal til os, om det ikke skulde være muligt, at vi kunde komme overens om at sende over til det andet Thing en Finantslov, som fra de Flestes Side i denne Sal vilde siges, at være tilfredsstillende. Vi fandt os foranledigede til at gaa ind paa de Forhandlinger, som deraf fulgte; Resultatet foreligger i den Erklæring, som Finantsudvalgets Flertal har afgivet. Jeg skal ikke

omtale alle de mindre Spørgsmaal, jeg skal kun omtale de 3 større; det ene er Bestemmelsen angaaende Universitetet; det har været det, som jeg for mit Bedkommende har havt haardest ved at kunne gaa ind paa, jeg havde bestandig ønsket, at det skulde kunne lykkes i denne Session at komme til en bestemt Afgjørelse af Universitetets fremtidige Stilling; men jeg maatte dog anerkende, at det, der her er budt, er en bedre Stilling for Universitetet end den, Regjeringen har taget imod de to foregaaende Aar. Dernæst kommer jeg til Pantserflibet, og jeg maa da sige, at for mit Bedkommende og for Mange af Mindretallets Bedkommende er det ubetinget det alt Overveiende i Betydning af Stridsspørgsmaalene paa Finantsloven. Da derfor Flertallet erkjendte, at man dog ikke til det Yderste burde gjøre Udsving af vort Forsvarsvæsen og specielt Udsving af vor Flaade til et Partispørgsmaal, og da det tilbød os, at det for sit Bedkommende vilde stemme for Pantserflibsbevillingen fuldt ud og derved tillige løste denne Del af Forsvarsspørgsmaalet fra Spørgsmaalet om Indkomstskat — ganske vist de Herrer af Flertallet kunne have deres Haab og Forventninger med Hensyn til Fremtiden; men dette er den første Begyndelse paa i det Hele taget at tage fat paa Forsvarsvæsenet og faae det bedre ordnet — da de Herrer af Flertallet — siger jeg — saaledes have løst dette Spørgsmaal ud fra Spørgsmaalet om en Indkomstskat og i det Hele taget fra det høist sørgelige Partistandpunkt, hvorpaa de hidtil havde stillet det, saa betragte vi det som vor Ret og tillige som vor Pligt at følge dem i den Forbindelse, de gjorde til os, at vi skulde finde os i de Lønningsbestemmelser, som Folkethinget havde vedtaget her forrige Gang. Og vi kunde gjøre dette Sidste saa meget mere, som Regjeragen og desværre Landsstinget havde forladt det, som vi betragtede som det Principielle i denne Sag, og skjøndt vi havde ønsket, at de Herrer af Flertallet vilde have bevilget et noget større Lønningsstillæg, end de have gjort, have vi dog ment ikke at turde Andet end slutte os til dem ogsaa paa dette Punkt. Saaledes som Forhandlingerne ere delte, antager jeg, at det er vor høitærede Formands Mening, at det egentlige stor politiske Spørgsmaal, som den høitærede Confeilspræsident har reist ved sin første Udtalelse, hellere bør udsættes til et senere Tidspunkt. Jeg skal derfor, skjøndt det vilde være naturligt nu at tage det op med det Samme, nu slutte med den bestemte Paastand, at vi her fra Flertallets Side i Folkethinget — ikke det gamle Flertal, men et Flertal, der repræsenterer den største Del af Landet og, paa en enkelt nær, den største Del af de Nuancer i Meninger, der findes heri Landet — byde Regjeringen en Finantslov, der ikke alene er brugelig i den Betydning, som dette Ord blev taget i ifjor og iforsjor, men en Finantslov, der i Sandhed